

DOCIĄGAĆ (4) *vb impf*

W inf docięgać; w pozostałych formach dociągać.

o oraz a jasne.

inf docięgać (1). ◇ praes 1 sg dociągãm (1). ◇ praet 3 pl m pers dociągali (1). ◇ con 3 sg m -by dociągãł (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w. s.v. dociągnąć.

1. Dokładnie napinać; attrahere, pertendere Cn (1) : Po vmieiętności tedy z broniãmi/ chcę to mieć żeby [dworzanin] z łuku dobrze fthrzelał/ pięknie ftał zá nim/ docięgał/ y miał dobrã rozrywkę GórnDworz Ev.

2. Dochodzić, domagać się; pertendere Mącz [czego, komu] (2) :

docięgać czym (1): Disceptare armis de controversiis, Rękã fprawiedliwości sobie docięgãć. Mącz 90a, 445c.

Zwrot: »sprawiedliwości sobie docięgać« (2): Gdzie żydowie opuściwfzy vrząd fami sobie. fprawiedliwości docięgali MurzNT 21; Mącz 90a.

Formacje pochodne cf CIĄGNAĆ.

*Cf DOCIĄGAN, **DOCIĄGANIE***